

Inger Støjbergs tale ved HoPe-demonstrationen

Taler

Inger Støjberg
Formand for
Danmarksdemokraterne

Dato

21. januar 2024

Aldrig igen. Aldrig igen! Sådan lød det efter nazisternes ubegribelige jødeforfølgelse og millioner af tabte – uskyldige – jødiske liv efter 2. Verdenskrigs rædsler.

Aldrig igen.

Den 7. oktober tidligt om morgenen krydsede terrorister fra Hamas grænsen mellem Israel og Gaza. Men de krydsede ikke kun en fysisk grænse. De krydsede grænsen til det umenneskelige. Grænsen til en ufattelig ondskab, som her tre måneder efter stadig er så ubegribelig, at det eneste, vi nu med sikkerhed ved er, at vi aldrig kommer til at forstå den.

Jeg var i Israel for 14 dage siden.

Jeg talte med efterladte familiemedlemmer til nogle af dem, der blev slået ihjel af Hamas terroristerne den 7. oktober.

Jeg talte med familiemedlemmer, som hvert minut desperat higer efter bare det mindste livstegn fra deres kære, som sidder fanget som gidsler. Sent forleden aften fik jeg den bedrøvelige besked, at det ene gidsel nu er dødt.

Jeg stod i kibbutzen, Kfar Aza, hvor 72 blev slået ihjel og 18 kidnappet den rædselsfulde morgen.

Tiden i Kfar Aza er gået i stå. Vasketøjet hænger stadig på tørrestativerne,

opvasken står på køkkenbordet. Skoletasken står i gangen. Men menneskene. De er døde.

Den morgen i Israel, hvor fuldstændig ubegribelige, barbariske – ja dyriske - overgreb skete. Bryster blev skåret af kvinder og blev leget med af terroristerne, som var det håndbolde. Børn blev tortureret foran deres forældre, og forældre foran deres børn. Unge som, det eneste de ville var at danse, blev skudt, mishandlet og tortureret. 2

Børn, kvinder, unge mennesker og mænd. Uskyldige mennesker, som blev ofre for en massakre. En massakre som bl.a. kunne gennemføres, fordi efterretningerne til barbariet blev indhentet via de over 18.000 legale arbejdstilladelser, som er givet ind i bl.a. kibbutzerne. Fordi man i disse kibbutzer oprigtigt – og set i bagspejlet naivt - har troet på fredelig sameksistens via et fælles arbejdsmarked, hvor man bliver kolleger. Derfor står mange overlevende ofre og efterladte naturligt tilbage med en enorm sorg over dette ubærlige misbrug af tillid.

Jeg kan ikke få samtalerne og de skrækkelige ting, som jeg så, ud af hovedet. Jeg vil heller ikke.

Det skylder jeg de døde.

Det skylder jeg de efterladte, og det skylder jeg de kvinder, der blev voldtaget og mishandlet.

Det skylder jeg mine danske jødiske venner, mine danske jødiske kolleger og dem, som jeg kender.

Det skylder jeg fortidens ofre, for gennem dem skal vi sammen finde styrken til at kæmpe for nutidens frihed.

Det er 400 år siden, at de første jøder kom til Danmark, og vi fejrede det lige her. Jeg husker det som var det i går. En glad eftermiddag med sang, taler og stor samhørighed.

Jøderne i Danmark har fra første færd taget den danske levevis til sig samtidig med, at I stilfærdigt dyrker jeres tro. Aldrig stiller I særkrav – I har jeres meninger og ytrer dem naturligtvis – men aldrig presser I på for, at vi, der tror på noget andet, skal indrette os efter jer. Vi lever stilfærdigt med vores tro side om side.

Men virkeligheden i dag er, at danske jøder lever i frygt i jeres eget land. Mens utilpassede, som aldrig har taget vores frihedsidealer - og vores levevis - til sig, truer jer. 3

Gaderne er fyldte med propalæstinensiske slagord, som råbes så det uhyggeligt gjalder mellem husmurene. Og desværre er der også historieløse medløbere blandt dem, der fylder gaderne.

Væk fra hukommelsen er det løfte, som vi gav hinanden for 80 år siden.

Væk fra hukommelsen er de 1.200 jøder, der brutalt og bestialsk blev myrdet den 7. oktober om morgenen.

Væk fra hukommelsen er de voldtagne og mishandlede kvinder.

Væk fra virkeligheden er det traume, som blev påført en uskyldig jødisk befolkning.

I gaderne og i debatten begynder historien først efter den 7. oktober sidste år. Glemte er barbariet. Glemte er ofrene. Glemte er ondskaben.

Det kan vi andre ikke stiltiende se på. Historien skræmmer, og vi lovede dengang hinanden, at det aldrig måtte ske igen.

Men i dag sker det igen. Lige foran øjnene af os alle sammen.

Det har været velkendt i mange år, at jøder hører til blandt de allermest udsatte for hadforbrydelser og terrortrusler, og at det er klogt at skjule sin kalot, når man færdes på Nørrebro ikke langt herfra.

Alligevel har mange udenforstående slået det hen som retorik. Måske endda som en lidt eksotisk måde at udtrykke sig på. Men det er det ikke. Det er virkeligheden.

Mandag den 9. oktober stod jeg selv på Israels Plads. Det var kun to dage efter massakren, og inden der var et overblik over de mange tab og gidseltagninger. Flere ventede stadig på livstegn fra deres kære i Israel.

Det var hjerteskrærende, da de sidste ord, der lød fra arrangørernes side på Israels Plads var, at vi alle skulle pakke vores israelske flag og jødiske symboler væk, og forlade stedet uden at forlade det i større grupper. Risikoen for overfald var for stor, og det var for farligt at vise sin religiøsitet og sin sympati.

Næsten ubærligt var det efter højtideligheden her i synagogen den 20. oktober. En ung jødisk studerende kom hen og talte med mig. Midt i samtalen sagde hun: ”Jeg ved ikke, hvordan jeg skal komme hjem herfra. Jeg er bange for at cykle hjem. Hvad hvis nogen følger efter mig”. 4

Tænk, at danske jøder – og desværre med rette – føler sig bange i Danmark i 2024.

Det er på tide, at vi endegyldigt slipper naiviteten. Og indser den sandhed, som ondskaben blottede foran os den 7. oktober.

For mens blodet fra flere end 1.000 jøders blod stadig dryppede fra terroristernes knivsblad, og rædselsskrigene stadig kunne høres som et ekko, så begyndte bortforklaringerne og relativiseringerne.

Mens voldsomme pro-palæstinensiske demonstrationer finder sted i gaderne med vajende palæstinensiske flag og antisemitiske kampråb, så sker det:

De tusind hævede pegefingre vendt mod offeret. Verdensfjerne belæring af et land, der er blevet angrebet af ondskaben selv.

Man kan ikke forhandle med ondskab. Der er ikke noget kompromis med en terrororganisation. Der er kun død eller overlevelse. Og derfor er det ikke kun Israels ret, men også Israels pligt at forsvare sig selv. Det er et forsvar for alle os andre. Det er et forsvar for demokratiet og friheden.

Jeg husker – som var det i går – da vi sammen fejrede 400-året for de første jøders ankomst til Danmark.

Sidste år markerede vi 80-året for redningen af de danske jøder fra nazisterne udryddelseslejre.

I dag er vi samlet for at vise, at vi holder sammen. Vi holder mere sammen end nogensinde. Side om side. Hånd i hånd.

Ikke bare fordi vi lovede hinanden det for 80 år siden. Men fordi det er sådan, det skal være her, hvor vi bor, og fordi vi holder af hinanden og passer på hinanden. Fordi vi er venner.

Derfor gav vi hinanden et løfte for 80 år siden. Og det løfte står ikke til at ændre.

Aldrig igen!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Danmarksdemokraterne, Demonstrationstale

Relateret

Ole Andersens tale ved HoPe-demonstrationen
21. januar 2024

Rasmus Stoklunds tale ved HoPe-demonstrationen
21. januar 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inger-stojbergs-tale-ved-hope-demonstration>